No. 11, 21 FEBR. 1941

De Nationaal-Socialistische Vrouw

Verschijnt om de 14 dagen. — Uitgave: NENASU, Leiden
Opstelster: A. W. te Luij, Nieuwe Schoolstraat 16a, Den Haag, Tel. 115482
Opstelraad: M. Del Baere—Prins, E. Keers—Laseur, G. E. Monsees—v. d. Veen
Administratie-adres: Postbus No. 2 — Leiden — Telefoon No. 21545

Abonnementsprijs: f 0.75 per halfjaar; f 1.50 per jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 t.n.v. Volk en Vaderland, Leiden (met vermelding „Vrouwenblad"). Voor zoover de voorraad strekt kunnen losse nummers worden aangevraagd bij de Nenasu, Postbus 2, Leiden. Prijs 10 cent met inbegrip van porti. Advertenties 25 cent per regel. Korting bij contract

Het Haardvuur veilig — voor Uw kind

Ergens, opgeslokt door de groote massa, leven ze er in ons Vaderland. De Vader, de Moeder, de kinderen. De families, zooals ze er bij honderden, duizenden in de groote stad, in het provinciestadje, op het dorpje wonen. En uit al die honderden, die duizenden families halen wij er één naar voren op deze pagina. Eén, die het model is van al die anderen.

De ouders, rustige burgerluidjes, zitten op hun knus bovenhuisje, drinken op z'n tijd hun kopje koffie (klagen intusschen, dat er zoo weinig koffie is) en krijgen af en toe bezoek van familie en kennissen. Dan worden de „laatste nieuwtjes" besproken (meestal zijn dat griezelige verhalen over „moord-en-doodslag-plegende" fascisten) welke men heeft „van-hooren-zeggen". Nooit heeft de verteller of vertelster „'t zèlf gezien"; altijd weer zijn het de „ooggetuigen" in den zevenden graad, die „'t" hebben gezien, ja zelfs méégemaakt!

Dan wordt aan den haard, waar poes met half-dichtgeknepen oogen zit te soezen en zich alleen maar bezorgd maakt over het probleem kattebrood-met-visch, uitgemaakt, dat Engeland zal winnen en hoe het komt, waarom men zich moet behelpen met minder-dit en minder-dat. (En men denkt niet meer aan den tijd van „aanpassen", dien men vergoelijkte, omdat Colijn de man was die hem predikte.) Dat de zuiver economische logica bij die gesprekken zoek is, is óók logisch.

Schuilt er gevaar bij dien een zachten, vredigen vuurgloed uitstralenden haard met de onverschillige Minet-de-poes op het haardkleedje?

Ja! Want de kring om den haard breidt zich steeds uit en hier is het haardvuur n i e t veilig!

En de dochter van deze ouders?

Zij staat in de volle kracht van haar jeugdig leven. Geloof in een nieuwe, een betere toekomst, straalt uit de jonge en toch ernstig kijkende oogen.

Den ganschen dag werkt zij hard, om dan 's avonds terug te keeren naar het ouderlijk haardvuur, dat veilig moest zijn.... doch het niet is.

Zij, de dochter, zet zich niet neder in dien kring om het haardvuur, waar fluisterende addertongetjes zelfs oude menschen niet met rust laten. Ja, waar de verwijdering wordt geboren tusschen de ouders en het kind. Zij, de dochter, voelt zich jong, sterk en vol krachten, waarvan zij met gulle hand wil uitdeelen aan hen, die er minder mede bedeeld zijn.

Zij wil niet langer terzijde staan, zij wil haar beste krachten geven aan den opbouw van de nieuwe toekomst; een toekomst, welke misschien niet voor haarzelf is weggelegd — maar die in elk geval voor de jeugd, die haar opvolgt, bestemd is. En zij voelt in zich den plicht om voor die jeugd te arbeiden — die jeugd, die thans nog niet zèlf voor haar toekomst kan zorgen. Ook weet zij, dat ze dat niet kan als individu, als de enkeling. Zij moet zich aansluiten bij hen, die elkander reeds vonden, zich schaarden om een Leider en werden tot een hard blok graniet, waar geen doordringen mogelijk is — zelfs niet door de allerlistigsten.

Waarom sluit zij zich dan niet aan? vraagt ge.

Omdat zij strijdt, dag-in-dag-uit, ook mèt zichzelf. Want zij is voor de keus geplaatst: de ouders — de gemeenschap.

De ouders — zij, die smeeken, dreigen, ja haar verwenschen; omdat zij haar ouders niet acht, niet liefheeft zooals dat een goed kind betaamt. Omdat zij haar eigen ouders wil blootstellen aan terreur. Omdat zij haar eigen ouders wil verloochenen....

De gemeenschap — zij heeft haar noodig, deze jonge kracht, zij eischt haar op, de jeugd kijkt met groote oogen, vol verwachting naar haar sterke handen, haar rechte schouders, haar fiere hoofd.

En het meisje? Zij vecht. Niet tégen haar ouders, niet tégen haarzelf. Want men kan haar het beginsel niet ontnemen.

Zij vecht tegen domheid, kortzichtigheid, waanvoorstellingen. En staat aan den tweesprong: ouders, gemeenschap. En haar beste krachten worden noodeloos verspild....

Zie, deze ouders en met hen honderden en honderden, laten — o, niet met opzet — hun kinderen een zielestrijd voeren, zoo schrijnend, zoo hopeloos lijkend.

Gij ouders, die u laat strikken aan eigen haardvuur, weet ge wel, dat gij zèlf het zijt, die de toekomst van uw kinderen in den weg staat? Gij zijt het, die de verwijdering tusschen kind en ouder teweeg brengt. Want gij ziet naar degenen, die er baat bij hebben verdeeldheid te zaaien in den engen, nauwverwanten kring: ouders en kinderen. Gij ziet niet de naar het nieuwe, het grootsche hunkerende oogen van uw eigen kind. Gij houdt het àf, onttrekt het aan de gemeenschap. Gij doet een loodzware last terneerdrukken op die nog jonge schouders van uw kind. Gij zondigt aan uw eigen kind.

Ouders daar aan het haardvuur, zorgt, dat dit haardvuur weer veilig wordt; voor u maar.... bovenal voor uw kind!

♥

„WINTERHULP" en Nederlandsche Unie

Een collectant, die op stap is gegaan voor de Winterhulp, vertelt ons iets van zijn daarbij opgedane ervaringen:

MET DE RAMMELENDE BUS OP STAP

Als collectant voor „Winterhulp Nederland" werd mij een wijk aangewezen in het deftige en voorname Aerdenhout.

Nimmer had ik gecollecteerd en ik bezat dus geenerlei ervaring op dit gebied. Hoog waren mijn verwachtingen gespannen; het busje leek mij te klein en ook het aantal mooie speldjes te gering. De rijke menschen bij wie ik een gift zou gaan vragen voor de armsten mijner landgenooten, zouden, zoo dacht ik, hun beurzen wijd openen en met milde hand geven.

Een groote villa, omgeven door een duur aangelegden tuin, was het eerste adres „Winterhulp", vroeg de dienstbode, die open deed en aan wie ik het doel van mijn komst had meegedeeld, „we hebben de vorige keer al gegeven". „Goed, juffrouw, dat is toch geen bezwaar om nog eens te geven, de winter is nog niet voorbij; vraag eens aan mevrouw." Zij gaat en komt na korten tijd terug met de bondige boodschap: „Mevrouw zegt, dat één keer geven genoeg is."

Tweede geval: De bezitter van een nog nieuwe villa, welker bouw zeker meer dan een halve ton heeft gekost, doet toevallig zelf open. Hij is versierd met het moedige embleem der zich Nederlandsch noemende Unie. Toch kijkt hij even verschrikt, weifelt en doet dan met een snelle beweging een paar dubbeltjes uit het vestzakje in het busje. Sneller nog gaat de deur weer dicht.

„Hoe duur zijn die speldjes?" wil een dame weten, die mij door het raam had zien aankomen en zelf open deed. „Mevrouw, deze speldjes zijn niet te koop, doch bedoeld als een bewijs en herinnering aan Uw gift", was het prompte antwoord Een kwartje in de bus en een mooi speldje uitgezocht.

Vele deuren werden voor mijn neus dichtgesmeten, zoodra men het woord „Winterhulp" had opgevangen. Verontwaardigd was men over zooveel brutaliteit.

„Meneer denkt er niet aan", kreeg ik van een dienstbode te hooren en meteen werd de zware eiken deur dichtgedaan. In den tuin er naast waren eenige kinderen aan het spelen. Ik ving de volgende samenspraak op: „het zijn mooie speldjes", „ik zou best zoo'n speldje willen hebben, maar die Winterhulp moest er niet bij zijn".

Ik behoef U wel niet te zeggen, dat ik ook daar bot ving. Opvoeding zonder liefde en hulpvaardigheid kweekt de beste leden voor de Vereeniging die deze collecte meent te moeten saboteeren.

Dankbaar werd ik gestemd door een gift van 10 gulden, en ook de dame, die, omdat het voor zoo'n goed doel was, achtereenvolgens drie speldjes uitzocht en telkens een gulden offerde, heeft 'n prettige herinnering bij mij achtergelaten.

Al met al, heeft evenwel deze collecte-dag mij geen bevrediging geschonken. Had ik mijn medemenschen te hoog aangeslagen? Heeft de zich Nederlandsch noemende Unie, wier leden uitsluitend Engelsche sympathieën hebben en derhalve niets voelen voor hen die direct en indirect het slachtoffer van „Engelands hulp" werden, zooveel invloed, dat zij in haar blad deze collecte aanbeveelt en in het geniep tegenwerkt? Waarom anders hebben de „Unie"-menschen ondanks de aanbeveling in hun lijfblad, deze collecte zoo smalend bejegend?

Is het niet in-treurig, dat zich noemende Nederlanders uit pure in het geniep gevoerde obstructie tegen de bezettende overheid hieraan onze landgenooten willen offeren? Het is bij Engeland af!

Dat men met een dag collecteeren zooveel menschenkennis kan opdoen had ik niet verwacht. Ik kan alle goedwillende vaderlanders den raad geven: ga bij de volgende „Winterhulp Nederland" ook eens met de collecte-bus op stap! Het is goed z'n medemenschen te leeren kennen.

Wij voelen zeer gauw en laten erg zwaar wegen al datgene, wat anderen ons doen lijden, maar aan alles, wat wij hen doen lijden denken wij niet.

♦

Wat een zegen een huiselijken haard te hebben, waar men zich in vrede neerzet met hen die men lief heeft, waar 't lampje der vertroosting altijd brandt.

♦

Het kleine woordje „te" staat meestal voor een niet bevredigend woord behalve zijt gij tezamen - tevreden - tehuis.

Regendruppelen

Op de blonde
Weide-gronden
Mogen dalen
Regenstralen,
Zoetjes, als na
Rijp beraad.
Maar ze hupp'len
Al die drupp'len
Als de regen
Van een zegen
Op de harde
Asfalt-straat.

Groene blaren
Zich vergaren
Luie, loome,
Aan de boomen
Hangend, tot hun
Groen vergaat.
Maar de gele
Willen spelen,
Als de hinden,
Door de winden,
In een blijen
Vrijheidsstaat.

Alle menschen,
Die maar wenschen
En bezingen
Zoete dingen,
Kwijnen in hun
Regelmaat.
Maar de strijders
En bevrijders,
Die in 't leven
Botsen, beven,
Zijn 't metaal, dat
Vonken slaat!

M. v. W.

Er was niets belangrijkers om uit te zenden

In „Het Vaderland" van 14 Februari j.l. lezen wij het onderstaand bericht:

MODESHOW IN BUCKINGHAM PALACE

Uit Stockholm. — Naar de Londensche scheepsomroep meldt, is eergisteren in Buckingham Palace een modeshow gehouden, waarbij de koningin van Engeland zich 54 verschillende creaties liet toonen.

Of men wil aantoonen, dat de modeindustrie in Engeland weer bloeit, òf men had dien dag geen „overwinningen" uit te zenden.

De vrouwen in het Agrarisch Front

IN de „Agrarische Post", het orgaan van het Nederlandsch Agrarisch Front, van Februari 1941, lezen wij het onderstaande vooral voor onze plattelandsvrouwen belangrijke artikel:

HET is een verheugend verschijnsel, dat ons van verschillende kanten de vraag bereikt: is er in het Agrarisch Front ook plaats voor vrouwen.

Andere vrouwen zijn nog verder gegaan en hebben zonder vragen de daad gesteld van zich aan te melden als lid, om op die wijze haar steun te verleenen aan de overwinning van den nieuwen geest in agrarisch Nederland.

Zoo komt tot uiting, dat de vrouw haar deel wenscht te hebben in den zwaren maar schoonen strijd, dat zij ook in dezen naast den man wenscht te staan als diens trouwe hulpe.

Adolf Hitler heeft eens gezegd:

„Zonder de vrouwen ware het mij niet mogelijk geweest, het Duitsche volk te winnen."

Zonder de vrouwen zal het ook niet mogelijk zijn, het Nederlandsche volk te winnen. Want onze strijd is een strijd om het hart van het volk, om die levenswaarden, welke het gemoed der vrouw vaak nog fijner aanvoelt dan de meer zakelijk aangelegde man dit kan doen.

Daarom moeten wij de medewerking der vrouwen van het land en van de stad hebben, juist wij, die den strijd voeren voor een gezonder en sterker volk naar lichaam en geest, een volk, dat geboren moet worden uit de Nederlandsche moeders.

Maar — en daarom heeft men tot nu toe mededeelingen over ons standpunt te dezer zake gemist — wij willen niet versplinteren, wij willen samenvoegen. Wij willen, naast de bestaande organisaties als Bond van Boerinnen en andere Plattelandsvrouwen en Nationaal-Socialistische Vrouwen-Organisatie (N.S.V.O.) niet weer iets nieuws in het leven roepen. Als onze vrouwen meeleven met den strijd van het N.A.F. en haar plaats in de volksgemeenschap begrijpen, dan vinden zij in de bestaande organisaties haar taak om deze tot elkaar te brengen en daaruit te vormen de eene machtige Nederlandsche Vrouwenbeweging, die in staat zal zijn om al het sociale werk op zich te nemen, dat bij voorkeur door vrouwen kan worden gedaan.

Wij denken hierbij aan het Groene Kruis en Wit-Gele Kruis, aan Moederschaps- en Kinderverzorging, aan Winterhulpwerk, aan onderlinge hulp bij ziekte en anderen tegenslag, aan zoo velerlei, dat thans door te groote versplintering van krachten niet of onvoldoende wordt verzorgd.

Waar in het hart der vrouwen meer en meer de ware beteekenis van de volksche gemeenschapsgedachte een plaats gaat innemen, waar wordt verstaan de schoone zinspreuk: het hartvuur heilig, het haardvuur veilig, daar lost zich het vraagstuk der vrouwenorganisatie vanzelf op.

Natuurlijk wil het N.A.F. niets liever dan hiertoe medewerken. Zijn organen zullen dan ook graag plaats inruimen voor de stem der vrouwen, hoe meer vrouwen in zijn gelederen treden hoe liever het zal zijn.

Maar een zooveelste organisatie stichten doet het N.A.F. niet, tenzij het op een gegeven oogenblik dringend noodzakelijk zou blijken. Tenzij b.v. de Nederlandsche Bond van Boerinnen e.a. Plattelandsvrouwen den tijdgeest niet zou verstaan!

Vooreerst is er bovendien zooveel van dadelijk zakelijk belang te doen, dat wij met een klemmend beroep op de vrouwen: staat naast uw man in zijn strijd en spoort hem zoo noodig aan, die vrouwen haar eigen organisatorischen weg moeten laten gaan. En dit zij dan een weg van vereenigen, niet een weg van verdeelen!

De eerste verkenningstocht op de boerderij

(Foto-archief)

Lieve help, zóóiets hebben ze bij ons thuis toch niet!

GEZINSHULP

I.

Een der voornaamste plichten der natie is, moeder en kind te eeren, omdat men daarmee tegelijk de hoogste waarden eert, welke het volk bezit. (Mussolini) *

Waar gezinshulp dringende noodzakelijkheid is!
Foto-archief

Als er één is, die geleden heeft onder de ontwikkeling der maatschappij van den tegenwoordigen tijd, die de wereld in de laatste anderhalve eeuw totaal hervormd heeft, dan is het de moeder.

Haar gezin heeft sedert 1800 aan stormen het hoofd moeten bieden, waarop niemand verdacht was. Men denke aan het fabriekswezen, dat man, vrouw en kinderen tot loonslaven maakte — aan de proletariseering van de massa, waartoe de machine een groot deel der menschheid vernederde — aan het kapitalisme dat het geld tot meester maakte zelfs van den meest persoonlijken arbeid — aan het stadsleven met zijn huurkazernes — aan al die gruwelen, welke onder wreeden druk de huisdeur open rammeiden en met vandalengeweld den boel overhoop gooiden. De onverpoosd voortgaande gezinsontreddering kon door de arbeiders- en vrouwenemancipatie slechts met groote moeite eenigszins tot staan gebracht worden.

ONDER de ernstige ontwrichtingen, ook daarbuiten in de maatschappij, leed moeder het zwaarst. Zij is van alle persoonlijkheden, die de Nederlandsche samenleving vormen, het diepst gegrondvest in de volksziel; het losrukken van de oude wortels uit den volkschen bodem doet pijn en schaadt op noodlottige wijze de evenwichtige houding van wie voorbeschikt is tot kern van het gezin, dien voedingsbodem van alle diep-doorleefde cultuur.

Langzaam aan heeft weliswaar het gezin zich, zoo goed en zoo kwaad als het ging, hersteld van de slagen, die de 19e eeuw het toebracht: de loonen zijn over 't algemeen op peil gekomen, de werktijden geregeld, kinderarbeid van de baan geschoven, de gehuwde arbeidster wettelijk beschermd, de woningen onder staats-toezicht gebracht. Ziekenhuizen en kraamvrouw-inrichtingen, klinieken en wijkverpleging, pro-juventute en kinderrechtbank, springen bij in den uitersten nood; maatschappelijk werk steunt den cultuur-arbeid, die van oudsher van het gezinsleven uitging, maar in de werveling van winstmakerij naar alle windstreken verstrooid dreigde te raken.

Toch zijn al zulke maatregelen, hoe voortreffelijk en onmisbaar ook in den meest barbaarschen nood, zelf te zeer doortrokken van een kunstmatigen geest en dus te zeer aan den buitenkant blijvend om op afdoende wijze, de ware moederhulp te zijn. Huis- en kinderzorg is zulk een innig zielswerk, eischt zoo intieme medewerking, dat alleen daadwerkelijke steun verleend wordt, als deze geschiedt binnen den kring van het gezinsalledag.

Deze vertrouwelijke gezinssteun is dringender dan ooit noodig, nu de volkeren zich na anderhalve eeuw van vervreemding weer gaan bezinnen op de diepste waarden van het leven. De moedertaak rijst snel in aanzien — èn in moeilijkheid.

De huis- en kinderzorg is altijd een wonderbaarlijke opgave geweest. De aandacht moet honderdvoudig versnipperd worden, zóó, dat toch ieder onderdeel de volle toewijding ontvangt. Het is een voortdurend laveeren in een kleine boot over peilloos diep water, waarin de moeder telkens en telkens moet afdalen op zoek naar een bodem. Want zij lijkt gewoonlijk wel de oppervlakkige „huissloof", maar zij is in wezen diep verankerd in den eeuwigen ondergrond der dingen, zij is de draagster van het jonge leven, de hoedster van de levende toekomst des volks.

Wil men den uitzonderlijken stijl van den moederarbeid in het gezin op zijn eigen waarde bepalen, dan komt men tot een dubbele tegenspraak in woorden: haar wordt een eindeloos geschakeerde concentratie opgedrongen in onze door de machine wijd ontplooide samenleving. In gewoon Nederlandsch saamgevat: het is een heksentoer.

Wat wonder dat haar krachten in gezinnen, waar geen betaalde hulp mogelijk is, maar al te vaak te kort schieten, zoodra slechts de geringste ongeregeldheid zich voordoet. Van haar, de physiek zwakste van het menschenpaar, eischt de voortstuwende cultuur de strakste inspanning.

Hier moet aanpassende hulp geboden worden, een hulp, die den strakken bouw van het gezin in stand houdt, maar door geschikte handreiking de moeder even op adem laat komen, zoodat zij gelegenheid krijgt om zich te herstellen — onmiddellijk ingrijpende hulp ter plaatse!

WAAR de volksche ontwaking het eerst doorzette, in Italië en Duitschland, staat de moederbijstand in het middelpunt van krachtige staatsbemoeiingen. Hitler zendt de vrouwelijke jeugd van den arbeidsdienst naar de boeren-bedrijven in den drukken oogsttijd, als alle handen, ook die der moeders, er voor in beslag worden genomen (Bauernhilfe); naar de nieuwe ontginningen (Siedlungshilfe) tot invallende hulp in den onzekeren pioniersarbeid. En de „Winterhilfe" en de „Volkswohlfahrt" hebben de liefdevolle toewijding van hoog tot laag.

Laten wij in Nederland niet trachten onze plaats aan de spits van de naastenhulp te heroveren. Italië heeft ons achterhaald in een methode, die wij allang kennen en niet onverdienstelijk toepassen: de buitengezinsche hulp, de moeder- en kinderverzorging in daartoe bestemde inrichtingen als ziekenhuizen, koloniehuizen e.d.; of de bijstand met goederen in natura.

Bovendien, de klemtoon die dáár valt op alle gezins-bemoeienissen, is van geheel andere kracht dan bij ons. Italië's bedoeling is ras-verbetering. Ons liefdewerk heeft zich weinig om deze dingen bekommerd en nòg altijd staan zij geheel op den achtergrond.

Hiermee willen wij niet betoogen, dat dit Nederlandsche beginsel zoo onberispelijk is. Het Leidsche geval van keuring voor den krijgsdienst, kort voor den vijfdaagschen oorlog, waarbij vast kwam te staan, dat aan bijna de helft der opgeroepenen wegens onvoldoende lichaamsontwikkeling een verklaring van ongeschiktheid moest worden uitgereikt, is beschamend genoeg.

Ook bij ons zal het streven naar een in strenger tucht opgevoede jeugd moeten wakker geroepen worden (en dit streven leeft God zij dank reeds bij het beste deel van ons volk) en mede als prikkel moeten werken bij de komende verbeterde regeling van de gezinshulp.

Ons huiselijke volk leeft eerst recht naar eigen aard en dus in de grootste werkdadigheid, wanneer het in den strijd om het bestaan de veilige haven behoudt van den gezinskring met zijn rust, zijn trouw, zijn eenvoud en zijn diepe bezinning. Wat in den losweekenden democratischen tijd tot stand kwam, was in de gegeven omstandigheden prachtig werk, dat de nieuwe maatschappij ijverig moge duurzaam maken en verder uitbreiden naar de behoefte van de steeds toenemende bevolking. Maar gezien van nationaal-socialistisch standpunt is het quantitatief onvoldoende en qualitatief doodgeloopen arbeid.

De hulp, die aan de deur klopt, moet zich aanpassen aan de typische sfeer van het gezin; moet zich daarin oplossen, zich daarmee vereenzelvigen. Reeds zijn stappen in die richting gedaan; in dit verband denken wij bijv. aan het Groene Kruis, dat al stelselmatig met zijn hulp in den nood doordrong tot de plaats des onheils zelf en zich principiëel inschakelde in het rhythme van den huiselijken gang van zaken

Bij den nieuwen maatschappelijken en politieken opbouw zal dit verder ontwikkeld worden. Geen enkel gezin, op geen enkele plaats binnen de landsgrenzen, zal prijsgegeven worden aan ontreddering; geen huisvader, geen moeder en kind mag zich meer van „God en goed mensch" verlaten voelen. Overal waar het Lot het gezin door rampspoed zóó treft, dat het aan 't wankelen slaat, daar zal van overheidswege verlichting gebracht worden.

Géén geld wordt hier bedoeld, zooals „de steun"; geen goederenverstrekking als bij vele vormen van Armenzorg — hoe lofwaardig en onvermijdelijk dit ook moge zijn. Maar een *organische* gezinshulp zal het worden, de inzet van levende daadkracht binnen de vier muren der getroffen woning; moederhulp in den moederlijken zin des woords: kinderzorg, koken en verstellen, veldarbeid, het grove werk.

De nog in de kinderschoenen staande wijkverpleging is ondanks haar prille jeugd reeds practisch uitvoerbaar en doelmatig gebleken; maar de toepassing is nog zoo schraal, zoo op zich zelf staand. De staat houdt er zich zoo afzijdig van, alsof dit intiem-cultureele ingrijpen hem niet aanging — *alsof het Gezin niet des Staats eigen, breeden grondslag vormde.*

Om te beginnen moet de Staat de plicht tot wijkverpleging opleggen aan èlke gemeente in den lande. Het starre van zoo'n staatsplicht wordt vanzelf tot de vereischte gemoedelijkheid omgesmolten door den inzet van vrouwelijke functionarissen.

Om de wijkverpleegster heen (in ernstige gevallen werkt zij natuurlijk onder de aanwijzingen van een gemeentelijken huisarts) groepeert zich een staf van helpsters, die evenals de verpleegster en de arts zelf dag en nacht voor onmiddellijken bijstand beschikbaar zijn.

Deze helpsters worden geworven uit de vrijwilligsters, die zich tot sterk geconcentreerden gemeenschapsdienst geroepen voelen, en uit de jaarlijksche lichtingen van den vrouwen-arbeidsdienst en uit de oudere stormsters van den Nationalen Jeugdstorm.

Op deze wijze snijdt het mes van twee kanten: van het beproefde gezin wordt de nood gelenigd en de oude kracht hersteld — en voor de vrouwelijke jeugd wordt een arbeidsveld opengelegd, waarin haar bestaan volledig, tijdelijk of blijvend, kan opgaan in zielsverbonden eigenaardigheid. De helpster wordt geholpen. Ook voor den Staat geldt dat: hij helpt het gezin herstellen en handhaven — en dient daarmee het eigen gezonde voortbestaan.

Een buitengewoon kiesche aangelegenheid wordt er mee aangesneden: de autocratische omslotenheid van het gezin, het kwestbare gezinskarakter laat geen onvoorzichtige inmenging, geen drukke bedilleligheid toe. *Een beschaafde schroom, gepaard aan een vriendelijke doortastendheid — dat moet het richtsnoer zijn van alle gezinshulp.*

Waarmee nu te beginnen? (De nationaal-socialiste huldigt immers de daad boven het woord!) Iedere afdeeling van de N.S.V.O. doe zonder uitstel stappen voor voldoende wijkverpleging (zoo noodig van overheidswege) in de gemeente, waar zij thuis hoort.

Dit alles in afwachting van wettelijke voorschriften, die komen in den nationaal-socialistischen staat en die niet lang op zich zullen laten wachten, omdat ons volk tot bewustwording komt van zijn geluk en zijn plichten.

Een der grootste verplichtingen, welke rust op de schouders van de helpsters is te zwijgen omtrent den gezinsnood tegenover derden. *Onoverzienbare schade zou aan de volksziel toegebracht worden door kwetsing van het gezins-zelfrespect.*

Als aan de bandelooze loslippigheid onder nationaal-socialistische zelftucht paal en perk wordt gesteld, zal de onbescheiden sensatielust vanzelf in zijn schulp kruipen en de strijd tegen schending van het gezinsgeheim aanmerkelijk kunnen luwen.

Geen materiëele leemte-dichtstopperij kan eenig cultureel effect hebben, als ze niet gedragen wordt door een hartelijken gemeenschapszin, die voeling houdt met en eerbied heeft voor de diepste trillingen der volksziel. Later, als het door Mussert voorgestelde gemeenschapsonderwijs doorgewerkt heeft onder alle lagen en standen des volks, zal het psychologische element in de gezinshulp zonder veel inspanning tot zijn recht komen. Tot zoolang echter zal het moeizaam werken zijn op den dorren bodem van eigenbaat en eigengereidheid.

De nationaal-socialist heeft zich echter reeds karakter-vast getoond in dagen, toen zelfs het leven op het spel stond. Nu men den wind in de zeilen heeft, zou men versagen?

Neen!

---

* Uit: „Betreuung von Mutter und Kind in Italien."

N.S.V.O.-NIEUWS

Arnhem. — Op 5 Februari j.l. hield kring Arnhem een lezing over „Voeding in Oorlogstijd".

Spreekster was kameraadske Kloppenburg, die ter zake bij uitstek deskundig is als leerares in de kookkunst.

Zij leidde dadelijk op semi-wetenschappelijke wijze haar betoog in. Streng systematisch ingedeeld, behandelde zij, op voor allen begrijpelijke manier, levendig en interessant voorgedragen, het onderwerp.

> Wie zijn de beste staatsburgers? — De beste moeders.

Lang stond zij stil bij hetgeen het lichaam aan voedingsstoffen noodig heeft en leidde uit het teveel of het te weinig af, dat dit moest voeren tot een onder- of overvoeding. Zij vergeleek hierbij het lichaam met de brandstof in een kachel, welke juist als bij den mensch het levensproces, een verbranding vormt en naast de juiste soort van brandstof zuurstof noodig heeft.

Deze zeer leerrijke avond, werd besloten met het zingen van „Alle Man van Neerlands Stam".

Bilthoven. — Op 29 Januari j.l. vond de eerste kringvergadering der N.S.V.O. te Bilthoven plaats. Van Zeist, De Bilt en Den Dolder waren de kameraadskes gekomen, om deze vergadering bij te wonen. Ook mevrouw Mussert gaf door haar aanwezigheid van haar belangstelling blijk.

De kringleidster en plaatsvervangend districtsleidster, kameraadske Bosboom, opende de vergadering en zette in korte trekken de doelstellingen der N.S.V.O. uiteen. Zij legde vooral den nadruk er op, dat de leden op echt vrouwelijke wijze de nationaal-socialistische gedachte zullen uitdragen. Ook de sociale arbeid zal onder de N.S.V.O. vallen. De N.S.V.O zal worden het vrouwelijke keurcorps der N.S.B.

De landelijke leidster, die hierna het woord voerde, uitte haar voldoening over het feit, dat de kameraadskes ook in deze plaats aan het werk waren gegaan: „Waarom bent u hier aan het werk gegaan? Omdat u er iets voor voelde! Het doet er heelemaal niet toe, waaruit het werk zal bestaan, als de goede wil er maar is. Wat is de N.S.V O.? Niets anders dan de wil van de vrouw, om in de N.S.B. haar krachten op vrouwelijke wijze te ontplooien. Het vrouwenwerk is anders dan mannenwerk, aanvullend; evenals in het huwelijk, het gezin, zoo moeten wij het ook in den staat zien. Wij hebben hiervoor echter een organisatie noodig, moeten ons daarnaar schikken, vertrouwen in de leiding hebben. Wij moeten ons best doen, om ook de anderen, het vertrouwen te schenken, dat wij goed willen. Zoo komen wij tot de kern van de organisatie, die moet sterk zijn, want daaruit moeten leidsters naar voren komen. Ook moeten wij weten te gehoorzamen, want als wij leiding moeten geven, moeten wij zelf weten te gehoorzamen. Wij zullen strijden voor Volk en Vaderland, niet als de mannen, maar op onze eigen vrouwelijke wijze, op een ander terrein. Wij moeten onzen plicht doen."

Bilthoven! Aan den slag!

Bloemendaal. — Vrijdag 7 Februari hielden de groepen 1 en 2 een kameraadschapsmiddag.

De kringleidster opende de bijeenkomst en wees de kameraadskes nog eens op de plichten van de vrouw als echtgenooten, als moeders en ook buitenshuis in fabrieken, in scholen en op de kantoren, maar bovenal ook tot dienen van de gemeenschap. Geen sneeuw of regen mag haar thuis houden, als de Beweging roept.

> Het leven schenkt den mensch niets zonder groote inspanning.
>
> Horatius.

De districtsleidster sloot de goed geslaagde bijeenkomst met den kameraadskes twee woorden mee te geven, die haar als kind zoo hadden getroffen, n.l.: **altijd kordaat.** Wij zullen deze woorden bij onze vaak moeilijke taak steeds voor oogen houden.

Hilversum. — Voor een vergadering van ruim 160 personen installeerde de landelijke leidster op 27 Januari j.l. in het Hof van Holland te Hilversum een 30-tal vrouwen der N.S.V.O. In haar toespraak wees zij op het groote vertrouwen, dat zij kunnen hebben, die van goeden wille zijn en daarom met opgeheven hoofd door deze onrustige tijden kunnen gaan, terwijl onze tegenstanders zich schichtig afvragen, wie zij nu eigenlijk wèl vertrouwen kunnen en in wie zij hun ergste vijanden moeten zien.

Kameraad Van der Roer, als spreker in N.S.V.O.-kringen wel bekend, waardeerde in zijn rede de beteekenis van de Moeder in het gezin, altijd voor allen klaar staande, zoo noodig 24 uur van het etmaal, de volle maat gevende van haar zorgen. Zoo ook zal de vrouw, getrouwd of ongetrouwd, in haar werk in de gemeenschap de Moeder van het Volk zijn in den nationaal-socialistischen staat.

In de pauze bleek, dat kameraad Van der Roer een minstens evengoed zangleider als spreker was, en liet de N.S.V.O.-liederen lustig schallen.

Er rust op ons een dure plicht,
Zóó schoon en zóó verheven —
Daar zetten wij ons graag voor in!
Daar willen wij voor leven!

De taak, die ons is opgelegd,
Is: voor de Jeugd te zorgen,
Om haar te vormen! Want de Jeugd —
Dat is het volk van morgen!

De Jeugd moet worden opgevoed
In vaderlandsche deugden.
De Jeugd moet leeren: orde en tucht
En ware arbeids-vreugde!

Dat schoone doel staalt onze kracht;
Wij zullen niet versagen!
Wij — vrouwen van den nieuwen tijd —
Wij moeten — zùllen slagen!

B. B. B.

De waardige houding der kameraadskes is de beste propaganda om den buitenstaanders te toonen, dat het haar ernst is om te willen meebouwen aan een nieuwe gemeenschap. Wij zullen op echt vrouwelijke wijze meebouwen, door kameraadschappelijke zorg voor zieken en minderbedeelden. Dàn alleen kan een betere samenleving geschapen worden.

Na de pauze sprak kamske Hilda Bongertman, ex-stewardess van de K.L.M, over: „De vrouw in de Luchtvaart".

Wij hebben reeds eerder de interessante lezing van dit kameraadske in deze kolommen opgenomen.

Boekbespeking

„Meisjes spelen het klaar", door Margot Warnsinck. Uitgave: Gebr. Kluitman, Alkmaar.

Een boek, dat uitstekend geschikt is voor het oudere meisje.

Ank treedt in dit boek wel het meest op den voorgrond, terwijl Jos — die zoo goed de zorgen van Moeder begrijpt en ondanks, dat zij nog zoo'n echt kind is, toch niet tegen de moeilijkheden opziet — een zeer dankbaar figuurtje voor ons is geworden. Waarom toch, zoo vragen wij ons na lezing van een dergelijk boek af, zijn er niet veel en veel meer meisjes in dezen tijd, die tevredener zijn en zich wat meer dienstbaar maken aan haar omgeving en zoodoende aan de gemeenschap?

Uit dit boek vooral blijkt, hoe goed de schrijfster de verwording, die onder een groot gedeelte van onze jeugd heeft doorgevreten, doorziet. En toch is het niet de jeugd, bij wie deze fout moet worden gezocht; het zijn zij, de ouderen, die de leiding hebben, op wie de schuld rust.

Door alle fouten heen van een Ank, het meest moeilijke meisje, van jalouzie vervuld, van de onsympathieke Elisabeth, laat de schrijfster toch de goede eigenschappen doorschemeren. Die eigenschappen, welke alleen dàn hun rechten kunnen doen gelden, wanneer de ijverzucht en het egoïsme den kop wordt ingedrukt door de „bezitster" zelf.

Niet alleen de meisjes raden wij de lezing van dit boek aan. Ook heel wat Moeders kunnen er haar leering uit trekken!

A. I. v. d. W.-H.

„Ik — en mijn speelman", door Aart van der Leeuw. Uitgave: N.V. Nijgh en Van Ditmar, Rotterdam.

Er zijn van die boeken, welke hoog aangeschreven blijven in de waardeering van het lezend publiek, ongeacht den tijd dien men beleeft en den volksgeest die aan den smaak den doorslag geeft. Het zijn de romans die de grondwaarheden uitborduren, in een stijlvorm, die klatert van waarachtigheid.

„Ik — en mijn Speelman" van Aart van der Leeuw heeft bovendien nog een ander voordeel, dat aan het werk mede de blijvende aantrekkelijkheid waarborgt: het speelt in het afgedane en dus reeds in de voldragenheid, het opgeborgen verleden, in den tijd van de jabots en de rood-gelakte hakjes, van de krulpruik en de gegalonneerde jaspanden, van de lage keursjes en den kanten halsdoek, van de struikroovers en de dorps-minstreels. En als entourage dient de eeuwig onveranderlijke, de eeuwig boeiende natuur; de bosschen en de beekjes, de bloemen en de wei.

Hoewel het werk van Aart van der Leeuw zijn rondegangen door alle goede bibliotheken en leesportefeuilles in vele dozijnen, misschien in honderd- of duizend-tallen, achter den rug heeft, komt het toch hier in „De Nationaal-Socialistische Vrouw" aankloppen om een vermelding. Het heeft n.l. nog de bijzondere verdienste, dat het in een zeer aangenamen vorm, lachend en...... dansend, zou ik haast zeggen, in „blijden ernst" komt aanzetten met een probleem, dat de leidende prikkel is gebleken tot de hedendaagsche wereld-kentering — een probleem, dat alle eeuwen beroerd heeft (en wie weet, zal blijven beroeren), maar dat de nationaal-socialistische staatsordening bezig is zoo ver mogelijk tot den rand der oplossing te brengen: n.l. de worsteling van natuurlijke vrijheid tegen verkilden dwang, hierin de gedaante van een strijd tusschen „jonge jeugd" en verstarden ouderdom, tusschen het levende leven en het doode bezit, tusschen de liefde en den „schat van satan".

De nationaal-socialistische jeugd van nu werpe zich op haar beurt op het boek — het boeit, zooals het duizenden reeds geboeid heeft, en zooals het, telkens in nieuwere spelling overgedrukt, zal blijven boeien tot verre geslachten na ons.

En dan leze men — ook van Aart van der Leeuw — *„De kleine Rudolf" (eveneens een uitgave van de N.V. Nijgh en Van Ditmar)*, het kereltje van „vijf voet lang", dat in subliemen zelfspot zijn nobel mannenhart en zijn fijne dichterziel door het schrijnende leven draagt — en eindelijk na wrange beproevingen de prachtige vrouw vindt, die door het zielige uiterlijk heeft weten heen te kijken en den hoogen held ontdekt in de onooglijke gestalte.

Dat alles verteld in boeienden trant, met treffende flitsen van een levenswijsheid en zielen-adel, die ook dit boek maken tot een voor lange tijden.

L.

„Journaliste Peggy", door Emma Bugbee. Uitgave: Hollandia Drukkerij N.V., Baarn.

Een verslaggeefster van een Amerikaansch dagblad beschrijft op interessante wijze de ervaringen van Margaret Foster, die na veel moeilijkheden eindelijk een baan heeft gekregen aan een New-Yorksch dagblad.

Haar eerste „groote" opdracht is het verslaan van een groot congres, waarop de president zal spreken, in Washington.

De schrijfster laat ons een kijkje nemen op het Witte Huis, in de perskamers, op de redactiekantoren en neemt ons mee naar congressen en bijeenkomsten van beroemde vrouwen uit de Amerikaansche vrouwenvereenigingen.

Voor ons, nationaal-socialisten, doen ons deze Amerikaansche vrouwenbewegingen bij uitstek democratisch aan. Wij kunnen soms niet een meelijwekkenden glimlach onderdrukken, wanneer de schrijfster sarcastisch — en zeer terecht — opmerkt, dat het costuum van den president en de japon van zijn vrouw voor die of gene van veel meer belang is, dan de toekomst van het geheele Amerikaansche volk.

Het geheel is iets „te vlug" afgewerkt en verraadt den arbeid van de verslaggeefster.

Overigens is het werkje, voor wie eens wat wil weten van de Amerikaansche krantenmenschen — die hard moeten voortmaken en lang niet zoo'n romantisch leven leiden als ons dat op overdreven wijze in Amerikaansche sensatiefilms wordt voorgesteld —, wel aardig om eens te lezen.

te L.

De ook in ons land bekende Duitsche filmspeelster Käthe Dorsch als Annerl in het Weensche zangspel „Veilchenredoute" met haar tegenspeler Eric Helgar, die de rol van den eigenaar van het koffiehuis „Canari" vertolkt.
(Foto Scherl)

VOOR DE KLEINEN

MOL ZWARTPELS EN RAT KNAAGTAND

21 Knaagtand en Zwartpels namen hartelijk afscheid en de stadsrat moest op eerewoord beloven, een heelen tijd te komen logeeren. Toen wipten ze de plank over en vonden al heel gauw het kolenruim, waar ze in een verborgen hoek ook een stapel poetsdoeken vonden, waarop ze heerlijk in slaap vielen.

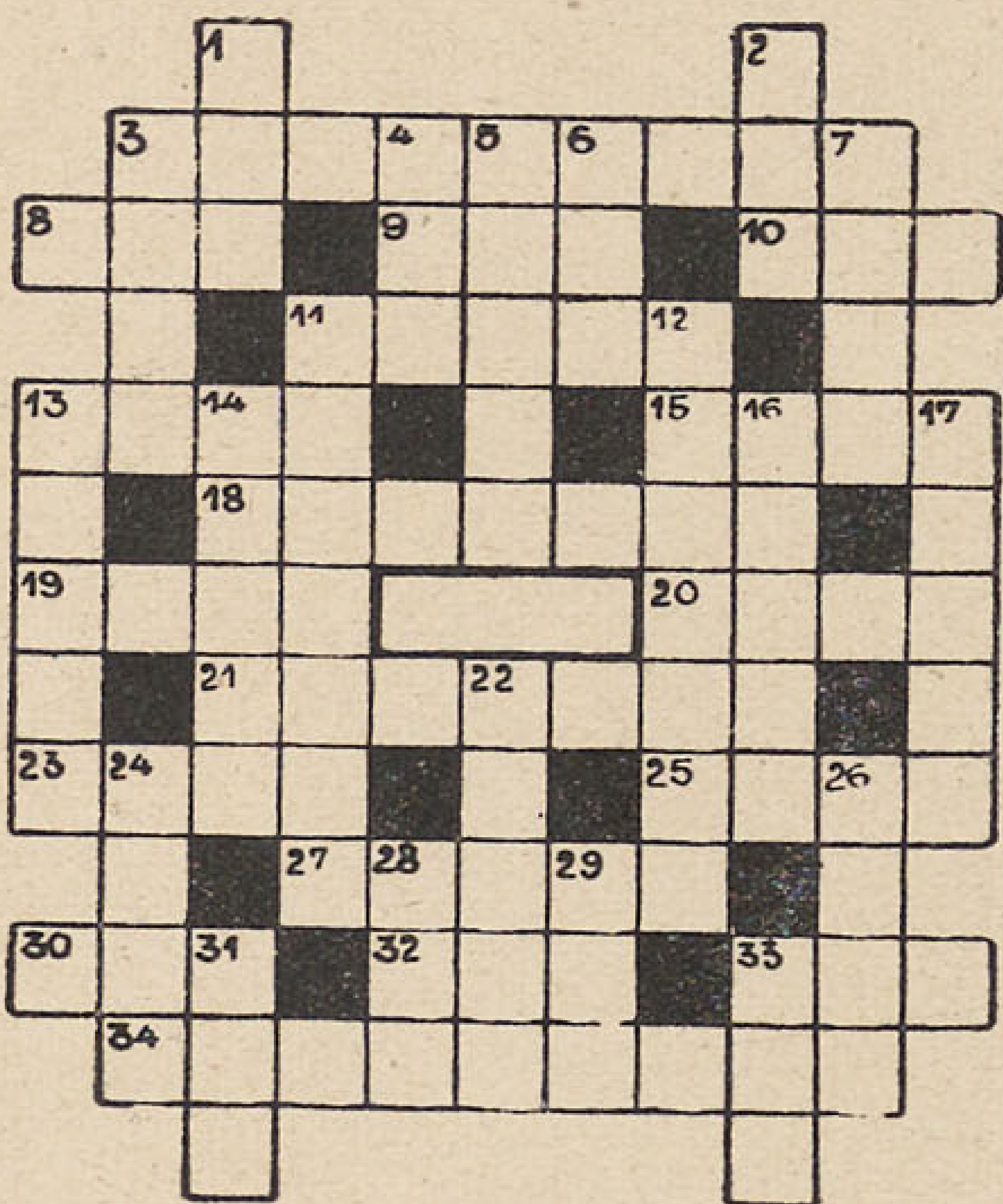
Het gedreun van de machine wekte hen in den vroegen morgen. Ze stonden op, rekten zich uit en vooral Mol miste nu erg zijn geriefelijke slaapkamer, waar hij altijd deftig toilet maakte alvorens aan het ontbijt te verschijnen. Knaagtand de rat gaf daar minder om. Die genoot al weer van het avontuur.

22. Een patrijs-poortje stond open en verrukt ging hij naar buiten staren. De frissche morgenlucht deed hem goed. Zwartpels kwam naast hem zitten en raakte van lieverlede in wat beter humeur.

„Ik ga eens zien, of er niets te ontbijten valt," zei de rat, en wandelde heen. Zijn neus vertelde hem waar de keuken was en voor een geroutineerde dief als hij, was het niet moeilijk om een flink stuk spek weg te kapen, waarmee hij triomfantelijk bij de Mol terug kwam.

Wij gaan verder met puzzlen

Deze maal laten we in onze rubriek een eenvoudige **Kruiswoord-puzzle** verschijnen (er zijn nog véél moeilijker exemplaren in portefeuille!). Voor deze puzzle luiden de **omschrijvingen** als volgt:

Horizontaal.

3. stad in Nederland; 8. nagerecht; 9. gebed (begin); 10. oude inhoudsmaat; 11. keelziekte; 13. zijrivier van de Donau; 15. soort van kameel; 18. vuurrood; 19. het dolen; 20. rivier in O.-Duitschland; 21. gang (3 letters); 22. water tusschen Terschelling en Vlieland; 23. snelle loop (3 letters); 25 metaalhoudende delfstof; 27. gesponnen draad; 30. meisjesnaam; 32. vlaktemaat; 33. blad papier; 34. gemeente in Groningen.

Verticaal.

1. soort van papegaai; 2. rivier in Nederland; 3. doorzichtige, harde doch zeer broze stof; 4. dwaas; 5. elpenbeen; 6. ontkenning; 7. heeft iedereen; 11. touw, wat dunner dan een kabel (scheepsterm); 12. gladstrijken; ook: schikken; 13. elkeen; 14. eschdoorn; 16. giftslangetje; 17. verzoekschrift; 22. wijd af; 24. eenmaal; 26. goochelkunstje; 28. vierhandig dier; 29. rivier in Nederland; 31. platboomd vaartuig; 33. heideplas.

De oplossing kan worden ingezonden binnen 7 dagen na verschijning van dit nummer aan het volgende adres:

Puzzle-rubriek
„De Nationaal-Socialistische Vrouw"
Kaiserstraat 9,
LEIDEN.

Als **prijzen** voor de juiste oplossingen worden een drietal fraaie boekwerken beschikbaar gesteld.

Over deze rubriek kan géén briefwisseling worden gevoerd!

Voor de huisvrouw

Stoofpot van aardappelen in de schil, meiknolletjes en mosterdsaus.

1½ kg. aardappelen, 1 kg. meiknolletjes, 1 dl. water, ½ L. melk.

De schoon geborstelde aardappelen, evenals de geschilde meiknolletjes in kleine stukjes snijden en in het water gaar koken (½ uur).

De melk toevoegen, de massa even luchtig omroeren en na even doorkoken direct opdoen.

Voor de mosterdsaus: ½ l. water, ½ l. melk, 2 bouillonblokjes, 75 gr. bloem, zout, peper, mosterd naar smaak, 20 gr. vet.

Van de bloem, wat vet, water en melk een saus maken en deze op smaak afmaken met de bouillonblokjes, mosterd, zout en peper.

De saus kan over den stoofpot gegoten worden, of naast den stoofpot worden opgedaan.